

متن پرسش

سلام استاد عزیز: ولادت مولا علی (ع) را تبریک می‌گیم و التماس دعا در این ایام عزیز داریم چند سؤال خدمت شما داشتیم: ۱. خلوت داشتن و رفع خطورات در اسلام به عنوان یک عمل عبادی جایگاهی دارد یا به عنوان یک پیش زمینه جهت عبادات شرعی و سلوک و صفای باطن هست؟ ۲. اگر بخواهید توصیه ای به ما جوانان در خصوص نحوه و زمان این خلوت ها داشته باشید، چه زمان هایی بهتر است اختصاص بدیم، بعد از نمازها، سحرها یا زمان دیگری؟ ۳. مدت زمان حدودی این خلوت ها چه مدتی باشد؟ (برای ما که سیر مطالعاتی تازه به مقالات آیت الله شجاعی رسیده) مثلا نیم ساعت یا یک ساعت زمان خیلی کمی است یا متناسب است؟ ۴. زمان خلوت دقیقا به چه امری مناسبه بگذرونیم، در حالت تلاش برای درک حضور و رفع خطورات، ذکر گفتن یا فکر کردن به شرح مباحث معرفتی شما؟ استاد، از اینکه وقتتون را می‌گیرم عذر می‌خواهم، میدونم هر شخصی مناسب احوالاتش باید به این امور معنوی و سؤالاتی که پرسیدم اختصاص بده ولی یک زمانی حدود این امور یا شکل آنها هم برای ما ابهامه، انتظار داریم شما به عنوان پدر معنوی ما راه حل هایی پیش پایمان بگذارید. دعا گوی شما هستیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. هر دو. بالاخره با خدا خلوت می‌کنیم تا به کمک عباداتمان، اُنس برقرار شود. ۲. بهترین آن، ساعتی قبل از اذان صبح است، نشد، هر وقت که پیش آمد. ۳. ساعتی کافی است. بستگی به حال خودتان دارد. ۴. در ابتدا مباحث معرفتی و تفسیر و نهج البلاغه و سپس سجده‌ی طولانی. موفق باشید